

LIBRIS

We know
books

THEODOSIA
SERPII
HAOSULUI

R. L. La Fevers
ilustrații de Yoko Tanaka

traducere din limba engleză Irina Dubský

Ars Libri

MAMA NE TRIMITE O SURPRIZĂ

17 DECEMBRIE, 1906

Clive Fagenbush nu-mi inspiră încredere.

Cum ai putea avea încredere într-un om cu sprâncene negre și stufoase ca niște perii de păr și care miroase a varză fiartă și ceapă murată? Pe lângă toate acestea, încep să am o vagă bănuială că individul pune ceva la cale. Și, mai grav, cred că el mă suspectează pe mine că aș coace ceva. Și nu spun că n-ar avea dreptate.

Acum, nu că cineva i-ar da crezare unei fetițe de unsprezece ani care are ceva de spus împotriva Asistentului Curator Secundar, chiar dacă fetița respectivă se întâmplă să fie fiica Muzeografului Principal și îi depășește pe mulți în privința capacității intelectuale (sau, cel puțin, așa mi s-a spus de către unii și alții; și, ceea ce-i și mai ciudat, nu cred că voiau să fie amabili, ba dimpotrivă). Din ce-mi dau eu seama, pe adulți nu-i interesează

câtuși de puțin inteligența copiilor. Ei țin unii cu alții. Un adult va ține întotdeauna partea unui alt adult, exceptând cazurile în care copilul ar fi bolnav, pe moarte sau grav rănit.

Oricum, cu siguranță așa stau lucrurile în cazul de față. Tatăl meu este responsabil de Muzeul Legendelor și Antichităților, al doilea muzeu ca mărime din Londra. Așadar, eu îmi petrec cea mai mare parte a timpului tropăind încoace și încolo prin vechea clădire. Nu pot spune că mă deranjează. Vorbesc serios. Ca să fiu sinceră, nu mă deranjează prea mult. Totuși, nu m-aș supăra dacă tatăl meu și-ar aduce din când în când aminte că mai sunt și eu pe aici... Cu toate acestea, nu mă plictisesc deloc. Muzeul e înțesat de secrete, iar eu mi-am dat seama că mă pricep de minune să descopăr secrete și vrăji. Ați fi surprinși dacă v-aș spune câte lucruri ajung în muzeu, aducând cu ele o încărcătură de blesteme – dintre cele mai sinistre. Străvechi, întunecate, din magia egipteană.

De exemplu, în această dimineață, a sosit o ladă expediată de mama.

Când am auzit soneria, am pornit în grabă spre zona de recepție. Dolge și Sweeny, cei doi muncitori angajați de muzeu, tocmai deschideau ușile spre zona unde se făcea preluarea și încărcarea cutiilor sosite. Când se deschiseră ușile, încăperea se umplu de o ceață gălbuie care se scurgea înăuntru asemenea unei budinci neînchegate. L-am putut desluși cu greu pe cărașul de afară, care-și sufla în pumni și tropăia pe loc, încercând să se încălzească în timp ce aștepta în fața căruței lui. Felinarele agățate de căruță erau aprinse. Păreau niște nimburi tremurânde prin ceața densă. Sweeny sări de pe platforma de încărcare

și-l ajută pe cărauș să dea jos din căruță o ladă pe care o transportară înăuntru. Când trecură pe lângă mine, mi-am lungit gâtul ca să citesc eticheta. Era din Teba! De unde am dedus că fusese expediată de mama. Primul obiect pe care-l trimitea din Valea Regilor! Probabil că avea să fie urmat de multe altele. Odată ce așezară lada pe o masă de lucru goală, căraușul salută înclinându-și ușor bereta și se întoarse grăbit la căruța lui, nerăbdător să plece cât mai repede. Dolge închise ușa în urma lui cu un bubuit răsunător.

Deja sosiseră muzeografii, așa că ne-am adunat cu toții în jurul tatălui meu, să fim de față când deschide lada. Am reușit să mă înghesui mai aproape de el și am văzut că nici de data aceasta nu purta mănuși. Am simțit o furnicătură de disperare pișcându-mi degetele înmănușate.

– Tată... Tata se opri, cu degetele în aer deasupra lăzii, gata s-o atingă.

– Da, Theodosia.

– Nu ți-e teamă că o să-ți intre vreo așchie în deget? Toți se întoarseră spre mine, aruncându-mi priviri ciudate.

– Aiurea! răspunse el.

Evident, nu așchiile mă îngrijorau pe mine. Erau ultimul lucru de care-mi păsa. Dar n-am îndrăznit să-i spun de ce mă temeam, de fapt.

Când toți își îndreptară atenția înapoi spre ladă, m-am apropiat discret de tata, încercând să ajung la el înainte să apuce să atingă obiectul pe care-l trimisese mama, indiferent ce-o fi fost.

Am trecut ușor de Dolge și Sweeny, dar a trebuit să-mi țin răsufierea când m-am furișat pe lângă Fagenbush. Mi-a aruncat o privire aspră, pe care i-am întors-o.

Când am ajuns lângă tata, am băgat mâna în buzunarul șortulețului, exact în clipa în care el își cufunda mâinile în ladă. Am strecurat o micuță amuletă protectoare din buzunarul meu într-al lui, cât am putut de discret. Din nefericire, gestul meu nu a trecut neobservat. Tata se opri și se încruntă la mine.

– Ce-i asta? Ce faci?

– Vreau să văd mai bine, tată. Sunt cea mai scundă dintre toți cei de față. Ca să-i deturnez atenția de la mine și să i-o reorientez înapoi spre ladă, m-am aplecat înainte și m-am uitat înăuntru. Ce crezi că ne-a trimis aici?

– Asta încerc și eu să aflu. Se simțea o undă de exasperare în glasul lui. Apoi, din fericire, uită cu totul de mine și, cu gesturi solemne, băgă mâna în ladă, de unde scoase o superbă statueta reprezentând o pisică neagră: era întruchiparea lui Bastet, zeița egipteană a fertilității.

Chiar din prima clipă de când am văzut-o, am simțit un batalion de gândaci cu picioare de gheață mășăluindu-mi pe șira spinării. Isis, pisica mea, care stătuse bosumflată sub bancul de lucru, aruncă o privire rapidă spre statueta, apoi scoase un mieunat strident și se făcu nevăzută. Am început să tremur. Mama ne trimisese încă un artefact încărcat de farmece străvechi și sinistre.

– Te simți bine, Theo? întrebă Nigel Bollingsworth, Asistentul Curator Principal. Sper că nu te-a prins vreo răceală, nu-i așa?

Se uită la mine cu îngrijorare. Lângă el se afla Fagenbush, care se holba la mine de parcă aș fi fost vreun obiect respingător adus de Isis.

– Mă simt bine, domnule Bollingsworth. Nu-s răcită.

Totul era în regulă, mai puțin valurile de farmece negre

pe care le emana noul obiect malefic.

Categoric, mama n-avusese nici cea mai vagă idee despre potențialul întunecat al statuetei. Și nici tata nu se gândea la așa ceva. Niciunul din ei nu avea capacitatea de a percepe asemenea lucruri. Valabil și pentru asistenții curatori, care nu observară nici ei nimic. Cu excepția jivinei de Fagenbush. El se uită lung la statueta, iar pe fața lui se citea un interes aprins, în timp ce-și mișca nervos degetele lungi și osoase. Problema e că așa arăta el mai tot timpul, deci era greu de spus dacă era o reacție provocată de obiect sau de firea lui mizerabilă de toată ziua.

Din câte știam eu, eram singura în stare să identifice efluviile de magie neagră care ieșeau din obiectele antice. Așadar, ținea de mine să descopăr tipul de magie neagră care înconjura statueta și antidotul corespunzător.

Trebuia să mă mișc repede.

Mama urma să sosească a doua zi și cu siguranță avea să aducă o sumedenie de alte obiecte. În săptămânile următoare urmau să sosească multe alte cutii și cine știe câte dintre obiectele din ele purtau povara unui blestem? Era posibil să-mi trebuiască luni întregi de muncă pentru îndepărtarea vrăjilor. Partea bună era că, datorită acestei activități, n-aveam să-mi mai încurc părinții. Se enervează când le stau în picioare și atunci încep să facă planuri să mă trimită la școală. În felul acesta, aș putea măcar să petrec ceva timp cu mama.

Cu toate acestea, deși intuiția și impresiile erau instrumente adecvate primului nivel de abordare a potențialului malefic al obiectului, trebuia să mă raportez în mod logic și științific la această problemă. Era necesar să trec imediat la faza următoare a experimentului.

S-a ivit ocazia de îndată ce toată lumea a părăsit zona de recepție a obiectelor noi și fiecare s-a întors la treburile lui. Întrucât eu nu aveam nicio îndatorire, am putut să mai rămân în zonă fără să bage cineva de seamă.

M-am dus la unul dintre rafturile din zona de recepție și am luat de pe el un mic vas canopic, destul de ciobit. Era într-o stare de degradare avansată când venise și nu avea cine știe ce valoare, așa că nimeni nu se ocupase de restaurarea lui. Începusem să adun în el ceară (resturi de lumânare, ceară pentru sigilii și ce mai găseam), pe care o foloseam din plin în a doua etapă a experimentului. Ceara e ideală când vine vorba să absoarbă heka, adică energia malefică a unui obiect.

Am scos câteva bucățele de ceară din vas și le-am așezat cu grijă într-un cerc în jurul soclului statuii.

Până seara, tot cercul de ceară căpătase o nuanță respingătoare de negru-verzui. Fir-ar să fie! Ceara nu se mai înnegrise niciodată atât de repede! Acum trebuia să mă întorc și să organizez un experiment de nivelul al treilea. Din nefericire, pentru nivelul superior aveam nevoie de lumina lunii. Doar razele lunii pot dezvălui ochiului omenesc vrăjile conținute într-un obiect.

Evident, ca să vezi ceva la lumina lunii, trebuie să acționezi pe timp de noapte.

Iar muzeul mi se pare *înflorător* noaptea.

PROBA CU RAZELE DE LUNĂ

Norocul făcea că și aceasta era una dintre nopțile în care tata se cufundase atât de mult în munca lui de cercetare, încât uitase cu desăvârșire să mai plece acasă. Era deja a patra dintr-un asemenea șir de nopți, dar, de data aceasta situația îmi convenea de minune.

Chiar înainte de miezul nopții, am ieșit din sala destinată personalului și m-am aventurat în muzeu. Flacăra lămpilor cu gaz fusese micșorată, așa că întunericul coridoarelor era punctat la intervale regulate doar de niște mici mărgeluțe de lumină albastră.

Lumina plăpândă a lămpii mele cu petrol de-abia răzbea palid în tenebrele de cavernă, dar nu m-am lăsat

descurajată. Mi-am încleștat degetele pe cele trei amulete protectoare pe care le purtam la gât. Tata zice că am o imaginație mult prea bogată, dar, adevărul este că, în ceasurile cele mai întunecate din noapte, dacă te uiți cu mare atenție (ceea ce eu încerc să evit să fac), îi vezi pe morții periculoși, akhu și mut, ridicându-se din urnele și sarcofagele lor sub forma unui abur negru și înecăcios. Incantații străvechi și vocabule cu mare putere se scurg din textele oculte și din obiectele inscripționate. Plutesc amenințător prin colțuri și pândesc din tenebre. Cum aș putea oare să mă aventurez în așa ceva, fără să am măcar o formă de protecție, de un fel sau altul? Poate cineva să-mi spună?

Vrând să fiu cât mai silențioasă, ca să nu atrag atenția spiritelor, am înaintat desculță, doar în ciorapi. Picioarele aveau să-mi amorțească în curând de frig. Evident, tata mutase blestemata de statueta din zona de recepție în camera lui de lucru de la etajul al treilea. M-am furișat cu brațele întinse pe lângă perete, urcând pe treptele de lemn lustruit, încercând să le evit pe cele care scârțâiau.

Oricât de silențioasă încercam să fiu, umbrele adânci care se căseau în jurul meu păreau că se fac din ce în ce mai mari și mai amenințătoare. Eram cât se poate de conștientă de prezența terifiantă a rămășițelor pământești din jurul meu, de schelete, sicrie și de relicvele unor religii străvechi, de mult uitate.

În lumina lămpii cu petrol, umbrele pulsau ca niște demoni care rânjeau. În cele din urmă, am ajuns la etajul al treilea și am intrat în Sala Statuilor. Coloși egipteni erau aliniați de-a lungul zidurilor asemenea unor gardieni vigilenți.

Chipurile maiestose ale faraonilor se înșirau alături de capete misterioase de sfincși, dintre care cel mai mic depășea șase metri în înălțime și aruncau umbre întunecate pe podea asemenea unor bălți negre.

Am trecut în fugă pe lângă giganții de piatră care mă striveau cu prezența lor, până ce am ajuns la ușa care dădea în sala cu exponate din Egiptul antic. M-am oprit, încercând să-mi adun curajul. Cu toate că mă plimbam prin zona respectivă cât se putea de des, nu puteam ști cu certitudine că nu mă pândea nimic de acolo. Magia e un teritoriu foarte nesigur, iar egiptenii erau maeștri în domeniu. Unele vrăji păreau să se trezească la viață într-o noapte cu lună plină sau la anumite sărbători funeste. Altele se manifestau doar în anumite anotimpuri sau când se aliniau stelele și planetele. Una peste alta, magia egipteană antică este o amestecătură cumplită de circumstanțe sinistre și sunt extrem de precaută, atunci când am de-a face cu ea.

Am tras aer adânc în piept și am străbătut sala într-o goană nebună, alergând pe lângă vitrinele cu exponate, fără să mă uit în dreapta sau în stânga. Cu un tremur care mi-a zguduit tot trupul, am ajuns la ușa încăperii de lucru, pe care am deschis-o cu o smucitură și m-am strecurat înăuntru. Și înăuntru era întuneric, dar lumina palidă, argintie a lunii pătrundea prin ferestre.

Iar lumina aceea palidă, selenară, se revărsa peste statuia lui Bastet, pe a cărei suprafață colcăia o încârligătură malefică de cuvinte și simboluri, ca un cuib de vipere care se zvârcolesc.

Uneori nu-mi place deloc să am dreptate.

În timp ce mă apropiam de statueta, am prins simbolul lui Anubis, zeul Lumii din Adâncuri, precum și pe cel al lui Seth, zeul haosului. Încă unul! Un alt simbol pluti pe lângă mine, unul pe care nu-l mai văzusem prea des până atunci, dar care cred că reprezenta spiritele demonice ale morților care nu-și găsiseră pacea. Bruma de speranță pe care o nutrisem, că aș fi avut de-a face cu un blestem mai puțin nociv, se topi. Aveam de-a face cu un artefact care categoric era contaminat puternic de magie neagră de sorginte egipteană.

Aveam nevoie să mă uit mai de aproape, ceea ce însemna că trebuie să ridic în mână groaznicul obiect.

Am aruncat o privire prin cameră, în jurul meu. Mănușile nu-mi ofereau protecție suficientă împotriva hieroglifelor care împânzeau aerul. Simbolurile reușeau cumva să treacă prin mănuși și să-mi pătrundă în mâini. Să vă spun cinstit, nu eram prea dornică să mă trezesc cu simbolurile și formulele acelea care musteau de forțe malefice alergându-mi pe piele.

Am găsit o cârpă veche pe masa de lucru a tatălui meu și mi-am înfășurat mâna cu ea, ca într-o mănușă suplimentară. Apoi am luat statueta și am dus-o la fereastră, ca s-o analizez mai bine.

Iureșul simbolurilor se mai potoli puțin odată ce statueta se găsi în mâinile mele. Am simțit cum încercau să străpungă cârpa, să străbată bariera textilă și să-și croiască drum în carnea de pe mine.

Simbolul lui Apep, șarpele haosului, pluti pe lângă mine, urmat de Mantu, zeul războiului. Era prima oară

când îl vedeam pe un obiect blestemat. Mai erau și alte simboluri: simboluri ale armatelor, ale distrugerii și...

Deodată se auzi podeaua scârțâind exact în fața ușii încăperii de lucru. Am reacționat rapid: am străbătut cu pași repezi camera, am pus statueta la locul ei pe raft și apoi am căutat cu disperare un loc unde să mă ascund. Erau o sumedenie de cotloane întunecate, dar aveam nevoie de o ascunzătoare ceva mai solidă.

Mi-au căzut ochii pe o ladă veche care zăcea într-un colț, am sărit înăuntru și m-am acoperit cu bucățele de ambalaje.

M-am ghemuit, mi-am abătut privirea de la ușă și am început să aștept.

V-ați putea întreba de ce nu mi-am ridicat ochii să văd cine-i intrusul. Vă rog să mă credeți că am vrut s-o fac. Dar am trăit destul de mult în preajma spiritelor străvechi, neliniștite, și am învățat că, atunci când te uiți la lucruri, îți concentrezi întreaga energie vitală, ka, asupra lor, ceea ce le sporește puterile. Dacă acest vizitator nocturn emanase dintr-o dimensiune supranaturală, atunci privirea mea îndreptată asupra lui ar fi fost la fel de eficientă, ca și cum i-aș fi pus lumina lămpiței mele cu petrol în ochi.

Lămpița mea cu petrol! M-am zgâit printr-o spărtură în lateralul lăzii și mi-am văzut felinarul aruncat lângă rafturi. Din fericire, flacăra se stinsese.

Ușa se deschise cu un scârțâit ușor. Pașii se opriră la intrare, ca și cum omul sau entitatea din prag ar fi vrut să arunce o privire în încăperea înainte de a păși înăuntru. Apoi, podelele începură să scârțâie din nou, de parcă cineva sau ceva ar fi călcat pe ele. Am riscat și m-am uitat